અને આવતી કાલ કેવી હશે? તે વિષય પર સુંદર વકતવ્ય આપ્યું હતું. સંસ્કૃત શ્લોકો દ્વારા વેદ-ઉપનિષદની વાત કરી . પ્રાચીન મહાન વ્યકિતઓને યાદ કરી તેમના જીવન પ્રસંગોને રજૂ કર્યા હતાં. તેમણે કહ્યું કે, શીખવાની કોઇ ઉમર હોતી નથી.

''વેદો થી લઇ વેબ સુધી અમે ભણીશું છેક સુધી,
ઉપનિષદથી લઇ ઉપગ્રહ સુધી અમે ભણીશું છેક સુધી.''

તેમણે જણાવ્યું કે, શિક્ષકમાં ચાર પ્રકારની ભૂખ- વખતભૂખ, દેખતભૂખ, આગ્રહ ભૂખ, લાગત ભૂખ ક્ષિકમાં હોવી જોઇએ. મતિ, ગતિ, પ્રગતિ, ઉન્નતિ કરતો શિક્ષક સર્વોપરી બને છે. માતૃશકિતનાં યોગદાનની પણ વાત કરી. સોયથી લઇ સેટેલાઇટ શુધી સ્ટાર્ટઅપ કરી શકાય છે. ઉધોગની શરૂઆત માટે ભારત સરકાર સબસીડી આપે છે. વિવિધ યોજનાઓની વાત પણ કરી. આપણું કર્મ શ્રેષ્ઠ હોવું જોઇએ.

''દીયે કી તરહ જલના હી પહચાન હૈં ઇન્સાનકી,
જો ખુદ કો જલાયે વહી રોશની ફેલાતાં હૈ.''

તેમના વકતવ્ય થકી સૌ કોઇમાં એક ઉત્સાહ, નવી ચેતનાનો સંચાર થયો હતો.

સમાપન કાર્યક્રમનાં અંતે શિક્ષકોએ પ્રતિભાવ રજૂ કર્યા હતાં. અંતે દીવડાઓ સાથે શાંતિ પ્રાર્થના કરી દિવાળીની અને નવા વર્ષની શુભેચ્છાઓ પાઠવવામાં આવી હતી.

પોલીસ પ્રશાસનનો સંદેશ

"જો શાળામાં શિક્ષક બાળકોને શિસ્ત માટેમ ઠપકો આપે કે કયારેક હળવી સજા કરે. તો માતા-પિતાએ તેને મનમાં ન લેવું જોઇએ. સમજી લો- શાળામાં શિક્ષકનો ઠપકો પોલીસની લાઠી કરતાં ઘણો સારા છે. આજે કેટલીક શાળાઓમાં કડક શિસ્તનાં નિયમો છે. વાળની સ્ટાઇલથી લઇને વર્તન સુધી- છતાંય બાળકોમાં ખાસ સુધારો દેખાતો નથી. શિક્ષકો નિરાધાર બનીને જોયા કરે છે. પણ કંઇ કરી શકતા નથી. જયારે માતા-પિતા પોતાના બાળકો પરનો કાબુ ગુમાવે છે. ત્યારે એ જ બાળકો સમાજ માટે મુશ્કેલી બને છે. શિસ્ત ફકત શબ્દોથી નહી આવે, તેમાં થોડી ભયભાવના અને દંડ પણ જરૂરી છે. હવે તો બાળકોને ન શાળાનો ભય રહ્યો છે. ન ઘેર પાછા ફરતાં ડર લાગે છે! એટલા માટે સમાજમાં અસ્થિરતા વધી રહી છે! જે બાળકો શિક્ષકની વાત સાંભળતા નહોતા, આજે એ જ નાની-નાની વાતે હિંસક બની જાય છે! ઘણા લોકોનાં જીવ જાય છે. અને બાદમાં એ જ બાળકો પોલીસનાં હાથ ચડે છે અને કોર્ટમાં સજા પામે છે!

"જે સમાજ પોતાના ગુરૂનો આદર નથી કરતો, એ સમાજ નષ્ટ જાય છે." આ કડવું, પણ સત્ય છે. આજે ન ગુરૂનો ભય રહ્યો છે, ન માન. તો શિક્ષણ અને સંસ્કાર કયાંથી આવશે? જો શિક્ષક બાળકોને અભ્યાસ કે વર્તન સુધારવા માટે કડક બને, તો શું એ એની ભૂલ ગણાય? પાંચમી ધોરણથી જ કેટલાક બાળકો વિચિત્ર હેર સ્ટાઇટલ, ફાટેલી જીન્સ, દિવાલ પર બેસવું, લોકોની મજાક ઉડાવવી જેવી આદતો અપનાવે છે. જો કોઇ કહે, "અરે સાહેબ આવી રહ્યાં છે!" તો જવાબ મળે- આવા દે!

કેટલાક માતા-પિતા કહે છે, "અમારા બાળકએ ભણ્યું નથી તો ચાલે, પણ શિક્ષકએ એને ઠપકો ન આપવો જોઇએ." પણ શિક્ષકોએ એને ઠપકો ન આપવો જોઇએ." બાળકો પાસે ન સાચા પુસ્તકો છે, ન પેન-પેન્સિલ પૂરી, પેન હોય તો પુસ્તક નથી,પુસ્તક હોય તો પેન નથી. ભય વગર શિક્ષણ કય નથી, અને શિસ્ત વગર શિક્ષણનો કોઇ ફાયદો નથી. "જે મરઘી ને ડર નથી એ ઇંડા નથી આપતી." આજના બાળકોની હાલત પણ એવી જ છે. હવે શિક્ષક કોઇ બાળકને ઠપકો આપી શકયા નથી, સજા આપી શકતા નથી, સજા આપી શકતા નથી, કે કડકાઇથી સમજાવી શકતા નથી. કારણ કે, હવે બધું »ફ્રેન્ડલી ¼ વાતાવરણમાં કહવું પડે છે. શું સમાજમાં પણ આવું થાય છે? પહેલી ભૂલ માફ થઇ શે, પણ દરેક ભૂલની કિંમત ચૂકવવી પડે છે!

હવે શિક્ષકો પાસે અધિકાર બાકી રહ્યાં નથી. જો કોઇ શિક્ષક સીધો બાળકને સુધારવા પ્રયત્ન કરે, તો એ ગુનો ગણાય છે. પણ જયારે એ જ બાળકે મોટું થઇને ગુનો કરે, તો એને ફાંસીની સજા મળે છે. માતા-પિતાને વિનંતીઃ બાળોના વર્ટનને સુધારવામાં શિક્ષકોની ભૂમિકા અત્યંત મહત્વની છે. થોડા શિક્ષકોની ભૂલ માટે બધાં શિક્ષકોનો અપમાન ન કરો. ૯0% શિક્ષકો ફકત પોતાના વિદ્યાર્થીઓના ઉત્તમ ભવિષ્ય માટે પ્રયત્નશીલ હોય છે. –આ સત્ય છે. આથી દરેક શિક્ષકને દોષી ગણાવવું બંધ કરો. અમારા સમયમાં શિક્ષકો અમને ઠપકો આપતા, કયારેક માર પણ પડતો, પણ અમારા માતા-પિતા કયારેય શાળામાં જઇને પ્રશ્ન કરતાં ન હોતા. તેમને ખબર હતી- શિક્ષક જે કરે એ અમારાં હિત માટે છે.

સૌથી પહેલી જવાબદારી માતા-પિતાની છે.- બાળકોને ગુરૂનું મહત્વ સમજાવો. તમારા બાળકોના ભવિષ્ય વિશે ગંભીરતાથી વિચારો. બાળકોના બગાડવાના મુખ્ય કારણો : (૧) ૬0% દોષઃ મિત્રો, મોબાઇલ, મીડિયા (૨) ૪0% દોષઃ માતા-પિતાની બેદરકારી